

Čj.
-/ENV/14

Datum
09.01.2014

Zákon o integrované prevenci a související legislativa

VAZBA NĚKTERÝCH USTANOVENÍ ZÁKONA O OCHRANĚ OVZDUŠÍ A ZÁKONA O INTEGROVANÉ PREVENCÍ

Aktualizovaná verze

Rozesláno / Dáno k dispozici

Komu: Provozovatelé, povolující a kontrolní orgány
Prostřednictvím: Informační systém integrované prevence MŽP
Za účelem: Pro informaci
Termín připomínek: -
Kontakt: Hana Nenutilová (hana.nenutilova@mzp.cz) – odbor legislativní
Jan Slavík (jan.slavik@mzp.cz)

Status materiálu

Tento materiál vychází z pracovního podkladu, který byl připraven počátkem roku 2013 na základě obdržených dotazů od krajských úřadů k vazbám mezi zákonem č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a o omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů a zákonem č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší.

V lednu 2014 byl dokument aktualizován, doplněn a dán k dispozici veřejnosti, povolujícím a kontrolním orgánům na stránkách informačního systému integrované prevence (www.mzp.cz/ippc), který je provozován Ministerstvem životního prostředí.

Účelem tohoto materiálu je provozovatelům, povolujícím úřadům a kontrolním orgánům přiblížit vazbu mezi relevantními ustanoveními předpisů integrované prevence a legislativou v oblasti ovzduší stejně jako sjednotit výkon státní správy v souvislosti s touto problematikou.

Obsah

Ustanovení zákona č. 201/2012 Sb.		Popis dotazu/okruhu
1	§ 4 odst. 3	Jak se má chápat při praktickém stanovování emisního limitu slovo „stejný“.
1a	§ 4 odst. 7 a 8	Pravidla pro sčítání kapacit a příkonů.
2	§ 11 odst. 2 písm. d) § 40 odst. 2	Závazné stanovisko jako součást integrovaného povolení.
4	§ 11 odst. 3 § 40 odst. 2	Nahrazení vyjádření ke stavebnímu řízení a k řízení o vydání kolaudačního souhlasu.
3	§ 12 odst. 4 písm. g) § 41 odst. 5	Místní regulační řády.
5	§ 41 odst. 5	Žádost o změnu nebo o nové povolení provozu podle nového zákona o ochraně ovzduší do 2 let ode dne nabytí účinnosti.
6	§ 41 odst. 6	Povinnosti provozovatelů, kteří neměli povolení podle bývalého zákona o ochraně ovzduší.

1. Jak se má chápat při praktickém stanovování emisního limitu slovo „stejný“

Podle § 4 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, pokud je pro stacionární zdroj stanoven jeden nebo více specifických emisních limitů nebo jeden nebo více emisních stropů, nevztahují se na něj obecné emisní limity. Specifický emisní limit stanovený v povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d) **nesmí být stejný nebo vyšší než specifický emisní limit stanovený prováděcím právním předpisem pro daný stacionární zdroj.** Konstatujeme, že ustanovení, které takto výslovně zakazuje stanovení stejných nebo vyšších specifických emisních limitů v povolení, je zákonem nově stanoveno; předchozí zákon o ochraně ovzduší (č. 86/2002 Sb.) takové ustanovení neobsahoval.

V příslušné prováděcí vyhlášce (č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší) jsou specifické emisní limity vždy určeny konkrétní číselnou hodnotou, např. 200 mg.m⁻³. Účelem ustanovení, že specifický emisní limit stanovený v povolení provozu nesmí být nejen vyšší, ale ani stejný jako specifický emisní limit stanovený prováděcím právním předpisem pro daný stacionární zdroj, je zabránit tomu, aby do povolení provozu byly přepisovány hodnoty specifických emisních limitů z prováděcího právního předpisu, které jsou pro dotčené provozovatele přímo závazné. Pokud by byly v povolení provozu stanoveny stejné hodnoty jako v příslušném prováděcím předpise, potom by se dostávaly do nesouladu s tímto právním předpisem při každé jeho změně spočívající ve zpřísnění příslušných specifických emisních limitů. V této souvislosti připomínáme, že konkrétní hodnoty specifických emisních limitů, přímo závazných pro dotčené provozovatele, stanovila už předchozí právní úprava v oblasti ochrany ovzduší (vyhláška č. 615/2006 Sb.).

Z výše uvedeného vyplývá, že v povolení provozu vydaném podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb. nesmí být stanovena stejná nebo vyšší číselná hodnota specifického emisního limitu než jaká je stanovena prováděcím právním předpisem. Krajský úřad tedy buď může v povolení provozu stanovit emisní limit o nižší číselné hodnotě oproti prováděcímu právnímu předpisu, nebo v povolení provozu daný specifický emisní limit nestanoví, a v tom případě pro zdroj platí specifický emisní limit stanovený prováděcím právním předpisem.

Otázkou je, jak postupovat v případě povolení k provozu, která byla vydána pro zdroje uvedené v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb. podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb. a obsahují stejné nebo vyšší emisní specifické emisní limity než stanoví vyhláška č. 415/2012 Sb. K tomu uvádíme, že v případě stanovení stejného emisního limitu jsou z hlediska věcného obsahu povolení provozu požadavky nové legislativy splněny. Lze tedy mít za to, že stanovení stejného emisního limitu v povolení k provozu není samo o sobě důvodem pro uplatnění režimu přechodného ustanovení § 41 odst. 5 zákona č. 201/2012 Sb., podle kterého *„provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, jehož povolení není v souladu s požadavky na obsah povolení provozu podle tohoto zákona, musí požádat o jeho změnu nebo o nové povolení provozu podle tohoto zákona do 2 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Do doby rozhodnutí o této žádosti platí povolení a rozhodnutí vydaná podle dosavadních právních předpisů“*. Pokud však povolení obsahuje stejné specifické emisní limity a současně neobsahuje určité náležitosti, které podle nové legislativy obsahovat musí, a je tedy dána povinnost podat žádost o změnu povolení nebo o vydání nového povolení k provozu podle daného přechodného ustanovení, je v případě změny povolení žádoucí uvést povolení v rámci této změny do souladu s požadavky § 4 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb., tj. stejné emisní limity z povolení vypustit. V případě vydání nového povolení provozu je zcela zřejmé, že toto povolení musí být v souladu s požadavky § 4 odst. 3, a to i co se týče zákazu stanovení stejných specifických limitů jako stanoví prováděcí právní předpis k zákonu o ochraně ovzduší. Pokud povolení k provozu vydané podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb. obsahuje vyšší emisní limity než stanoví vyhláška č. 415/2012 Sb., je třeba vzniklý rozpor napravit cestou změny povolení nebo vydání nového povolení provozu podle výše uvedeného přechodného ustanovení § 41 odst. 5 zákona č. 201/2012 Sb. Současně zdůrazňujeme, že i pro

provozovatele, kteří mají v povolení stanoveny vyšší emisní limity, jsou přímo závazné specifické emisní limity stanovené vyhláškou č. 415/2012 Sb., a to od nabytí její účinnosti, případně od uplynutí přechodného období stanoveného v této vyhlášce.

U zařízení v režimu zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezování znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů, se povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb. na základě § 40 odst. 2 tohoto zákona nahrazuje integrovaným povolením. **Podle § 46 odst. 4 zákona o integrované prevenci se postupuje podle zvláštních právních předpisů, pokud tento zákon nebo předpisy vydané k jeho provedení nestanoví jinak.** Ve vztahu k ustanovení § 4 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb. je tedy třeba zkoumat, jaké jsou požadavky zákona o integrované prevenci ohledně stanovení emisních limitů v integrovaném povolení. Podle § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci závazné podmínky provozu (vč. emisních limitů) stanovené v integrovaném povolení **nesmí být mírnější než závazné podmínky provozu, které by jinak byly stanoveny podle zvláštních právních předpisů.** Pro integrované povolení tedy platí stejně jako pro povolení provozu vydané podle zákona č. 201/2012 Sb., že stanovené specifické emisní limity nesmí být vyšší, než jsou specifické emisní limity stanovené prováděcím právním předpisem k zákonu č. 201/2012 Sb.

Co se týče stanovení stejného emisního limitu, jaký stanoví složkový právní předpis, zákon o integrované prevenci tuto možnost výslovně neřeší. Podle § 13 odst. 4 písm. a) tohoto zákona obsahuje integrované povolení mj. emisní limity. Dané ustanovení ohledně emisních limitů odkazuje na § 14, v němž je upraven způsob stanovení závazných podmínek provozu v integrovaném povolení, s důrazem na stanovení emisních limitů. Z ustanovení § 14 je nutno upozornit zejména na ustanovení § 14 odst. 1, podle kterého úřad stanoví **emisní limity pro znečišťující látky uvedené v příloze č. 2 k tomuto zákonu, pokud jsou ze zařízení vypouštěny, a další emisní limity, které se stanovují na základě jiných právních předpisů. Úřad může též stanovit emisní limity pro jiné skupiny nebo kategorie znečišťujících látek,** vibrací, hluku, tepla nebo jiných forem neionizujícího záření. Dále je klíčové ustanovení § 14 odst. 3, podle kterého při stanovení závazných podmínek provozu, zejména emisních limitů, úřad **vychází z použití nejlepších dostupných technik** na základě hledisek uvedených v příloze č. 3 k tomuto zákonu se zřetelem k technickým charakteristikám zařízení, jeho umístění a místním podmínkám životního prostředí, aniž by však předepisoval použití jakékoli konkrétní metody či technologie. Jak již bylo výše uvedeno, takto stanovené emisní limity nesmí být mírnější než emisní limity, které by jinak byly stanoveny podle zvláštních právních předpisů. Rovněž upozorňujeme na § 14 odst. 9, podle kterého úřad může stanovit výjimky z emisních limitů na dobu nejdéle devíti měsíců, jestliže provozovatel zařízení v této době plánuje uskutečnit zkoušení a použití nově vznikajících technik. Současně i pro stanovení emisních limitů v integrovaném povolení platí § 13 odst. 6 zákona o integrované prevenci, podle kterého závazné podmínky provozu uložené úřadem podle odstavce 4 musí vždy zahrnovat podmínky, postupy a opatření, které by jinak byly stanoveny na základě zvláštních právních předpisů, podle kterých by byla vydána rozhodnutí, stanoviska, vyjádření a souhlasy, které se nahrazují integrovaným povolením.

Zákon o integrované prevenci tedy obsahuje v § 14 zvláštní ustanovení týkající se stanovení emisních limitů, na která je v § 13 odst. 4 písm. a) odkazováno. V § 14 odst. 1 je úřadu výslovně stanovena povinnost stanovit v rámci závazných podmínek provozu emisní limity, přičemž je specifikován rozsah jejich stanovení. Požadavky složkových předpisů jsou v § 14 odst. 3 výslovně stanoveny jako minimální požadavky na stanovení emisních limitů v integrovaném povolení. V daném ustanovení je též úřadu uloženo vycházet při stanovení emisních limitů z nejlepších dostupných technik. Stanovení emisních limitů v integrovaném povolení by tedy mělo být vždy výsledkem určité správní úvahy úřadu v mezích stanovených zákonem, a to i v případě stanovení emisních limitů na úrovni požadavků složkových právních předpisů.

Rovněž upozorňujeme, že zákon o integrované prevenci obsahuje mechanismus pro uvádění integrovaných povolení do souladu s požadavky nové složkové legislativy - přezkum závazných podmínek integrovaného povolení, na který případně navazuje řízení o změně integrovaného povolení. Podle § 18 odst. 2 písm. c) zákona o integrované prevenci úřad vždy přezkoumá závazné podmínky integrovaného povolení, **vyžaduje-li to změna emisních limitů nebo standardů kvality životního prostředí provedená na základě jiných právních předpisů.**

Z výše uvedeného lze dovodit, že **zákon o integrované prevenci spíše předpokládá, že co se týče stanovení emisních limitů, bude provoz zařízení komplexně regulován integrovaným povolením**, tj. regulace integrovaným povolením nebude omezena na emisní limity stanovené navíc oproti požadavkům složkových právních předpisů a na emisní limity, které jsou oproti požadavkům složkových právních předpisů zpřísněny. Hodnoty emisních limitů, které jsou přímo stanoveny složkovými právními předpisy, představují na základě § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci spodní hranici pro stanovení emisních limitů v integrovaném povolení. V dané souvislosti též poukazujeme na ustanovení § 46 odst. 3 zákona o integrované prevenci, podle kterého povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštních právních předpisů a správních aktů, které integrované povolení nezahrnuje, zůstávají integrovaným povolením nedotčeny. Toto ustanovení zaručuje, že provozovatelé zařízení v režimu integrované prevence nikdy nemohou mít menší rozsah povinností podle složkových právních předpisů než provozovatelé zařízení, která nejsou v režimu integrované prevence. Pokud tedy určitý emisní limit, který je přímo stanoven složkovým právním předpisem, není v integrovaném povolení stanoven nebo je stanoven vyšší, je provozovatel zařízení povinen dodržovat emisní limit podle složkového právního předpisu. V takovém případě se jedná o povinnost provozovatele zařízení podle složkového právního předpisu, tj. nevztahuje se na ni režim zákona o integrované prevenci.

Proto jsme dospěli k závěru, že co se týče možnosti stanovení stejných specifických emisních limitů jako v prováděcím právním předpise k zákonu č. 201/2012 Sb., **je § 14 zákona o integrované prevenci třeba považovat za zvláštní ustanovení ve vztahu k § 4 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb. V integrovaném povolení lze stanovit specifické emisní limity o stejné hodnotě, jaká je uvedena v příslušném prováděcím předpise k zákonu o ochraně ovzduší.**

Závěrem upozorňujeme na novelu zákona o integrované prevenci zákonem č. 69/2013 Sb. Danou novelou se na základě požadavků směrnice o průmyslových emisích (2010/75/EU) zejména ve vztahu ke stanovení emisních limitů značně posiluje důraz na aplikaci nejlepších dostupných technik, a to především zavedením právně závazných závěrů o nejlepších dostupných technikách. Současně se stanoví jasná pravidla pro udělování výjimek z úrovní emisí spojených s nejlepšími dostupnými technikami. Jedná se tedy o změny, které dále zdůrazňují zvláštní režim pro stanovení emisních limitů v případě zařízení v režimu integrované prevence.

1a. Pravidla pro sčítání kapacit a příkonů

Podle § 2 písm. a) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů, se zařízením rozumí stacionární technická jednotka, ve které probíhá jedna či více průmyslových činností uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu (...) za zařízení se považuje i stacionární technická jednotka, ve které neprobíhá žádná z činností uvedených v příloze č. 1 k tomuto zákonu, jestliže pro ni bylo požádáno o vydání integrovaného povolení. Podle § 2 písm. g) je pak integrovaným povolením rozhodnutí, kterým se stanoví podmínky k provozu zařízení, a které se vydává namísto rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů vydávaných podle zvláštních právních předpisů

v oblasti ochrany životního prostředí, ochrany veřejného zdraví a v oblasti zemědělství, pokud to tyto předpisy umožňují. Integrované povolení je tedy přímo propojeno s definicí zařízení, která se přímo odkazuje na přílohu č. 1 zákona o integrované prevenci. Pro vyhodnocení toho, zda uvedená činnost spadá do režimu zákona o integrované prevenci či nikoliv je v řadě případů rozhodující určení kapacity této činnosti a její porovnání s příslušnou prahovou hodnotou v příloze č. 1 zákona o integrované prevenci. Za tímto účelem se zohledňují principy, uvedené v poznámce k uvedené příloze, které vymezují kromě jiného pravidla pro sčítání kapacit za účelem porovnání s prahovou hodnotou. Zákon o integrované prevenci problematiku sčítání kapacit jinde neupravuje.

Pokud je naplněna definice zařízení (vč. příslušných prahových hodnot v příloze č. 1) zákona o integrované prevenci, zařízení spadá do režimu tohoto zákona a provozovatel má za úkol zajistit plnění vymezených povinností.

Odbor ochrany ovzduší Ministerstva životního prostředí zveřejnil ve Věstníku MŽP (Ročník XIII, Červenec 2013, Částka 7) Metodický pokyn ke sčítání jmenovitých tepelných příkonů spalovacích stacionárních zdrojů a projektovaných kapacit jiných stacionárních zdrojů a k jejich zařazování podle zákona o ochraně ovzduší. Uvedený metodický pokyn ošetřuje aplikaci ustanovení § 4 odst. 7 a 8 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, které upravují pravidla pro sčítání jmenovitých tepelných příkonů spalovacích stacionárních zdrojů a jmenovité kapacity ostatních stacionárních zdrojů za účelem stanovení celkového jmenovitého tepelného příkonu a celkové jmenovité kapacity. Takto zjištěný celkový jmenovitý tepelný příkon spalovacích stacionárních zdrojů a celková jmenovitá tepelná kapacita ostatních stacionárních zdrojů jsou rozhodující pro určení, zda a do jaké položky v příloze č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší budou stacionární zdroje zařazeny, a současně předurčují stanovení základních podmínek provozu podle vyhlášky č. 415/2012 Sb., o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší.

Z pohledu zákona o integrované prevenci uvedeným metodickým pokynem nejsou dotčena specifická ustanovení ke sčítání kapacit podle přílohy č. 1 zákona o integrované prevenci, protože mají zcela jiný účel – slouží k vyhodnocení toho, zda zařízení spadá do režimu zákona o integrované prevenci.

Nicméně uvedený metodický pokyn se úzce dotýká § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci, které určuje, že závazné podmínky provozu (vč. emisních limitů) stanovené v integrovaném povolení nesmí být mírnější než závazné podmínky provozu, které by jinak byly stanoveny podle zvláštních právních předpisů a také § 13 odst. 6 zákona o integrované prevenci, podle kterého musí závazné podmínky provozu uložené úřadem v integrovaném povolení vždy zahrnovat podmínky, postupy a opatření, které by jinak byly stanoveny na základě zvláštních právních předpisů, podle kterých by byly vydány správní akty nahrazované integrovaným povolením. Při stanovování minimálních požadavků na obsah integrovaných povolení je nutné respektovat specifické způsoby sčítání zdrojů a kapacit, jak je uvádí složková legislativa (a související metodické pokyny).

Pravidla sčítání kapacit a příkonů podle zákona o integrované prevenci a zákona o ochraně ovzduší se tedy vzájemně nijak neovlivňují, nenahrazují a slouží jiným účelům. Z pohledu zákona o integrované prevenci slouží sčítací pravidla v § 4 odst. 7 a 8 zákona o ochraně ovzduší ke **stanovení minimálních kritérií na závazné podmínky provozu a podmínky integrovaného povolení** ve smyslu § 14 odst. 3 a § 13 odst. 6 zákona o integrované prevenci. **Sčítací pravidla v příloze č. 1 zákona o integrované prevenci nejsou žádným ustanovením zákona o ochraně ovzduší dotčena.**

2. Závazné stanovisko jako součást integrovaného povolení.

Podle § 2 písm. g) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů, se integrovaným povolením rozumí rozhodnutí, kterým se stanoví podmínky k provozu zařízení, včetně provozu činností přímo spojených s provozem zařízení v místě a které se vydává namísto rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů vydávaných podle zvláštních právních předpisů v oblasti ochrany životního prostředí, ochrany veřejného zdraví a v oblasti zemědělství, **pokud to tyto předpisy** (odkaz např. na zákon o ochraně ovzduší, vodní zákon, zákon o odpadech) **umožňují**.

Z hlediska posouzení, zda se určitý správní akt nahrazuje u zařízení v režimu integrované prevence integrovaným povolením, není tedy rozhodná jeho konkrétní forma, ale to, zda je nahrazování tohoto správního aktu integrovaným povolením stanoveno příslušným právním předpisem. V dané souvislosti též podotýkáme, že institut závazného stanoviska zavedl až platný správní řád (zákon č. 500/2004 Sb. - § 149); dřívější správní řád (zákon č. 71/1967 Sb.), platný v době vydání zákona o integrované prevenci, tento institut neobsahoval.

Příkladem ustanovení, v němž je stanoveno, které správní akty podle tohoto zákona se nahrazují integrovaným povolením, je právě řešené ustanovení § 40 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší. Podle tohoto ustanovení se závazné stanovisko podle § 11 odst. 2 písm. c) a povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d) nevydává podle tohoto zákona, pokud je jeho vydání nahrazeno postupem v řízení o vydání integrovaného povolení podle jiného právního předpisu (odkaz na zákon o integrované prevenci). Ostatní ustanovení tohoto zákona tím nejsou dotčena.

Z výše uvedeného vyplývá, že **u zařízení v režimu zákona o integrované prevenci se nevydává závazné stanovisko podle § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 201/2012 Sb.**, tj. závazné stanovisko ke stavbě a změně stavby stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu k řízením podle jiného právního předpisu (odkaz mj. na stavební zákon). **Jeho vydání je nahrazeno postupem v řízení o vydání integrovaného povolení podle zákona o integrované prevenci.**

Krajský úřad, který podle § 11 zákona č. 201/2012 vydává dané závazné stanovisko, má tedy v případě nahrazování tohoto závazného stanoviska integrovaným povolením v řízení o vydání integrovaného povolení **postavení příslušného správního úřadu ve smyslu § 8 odst. 1 písm. b) zákona o integrované prevenci**. K tomu dále uvádíme, že podle daného ustanovení zákona o integrované prevenci úřad do 7 dnů ode dne, kdy žádost o vydání integrované povolení shledá úplnou, ji zašle k vyjádření příslušným správním úřadům, které vykonávají působnost podle zvláštních právních předpisů a jejichž správní akty se nahrazují vydáním integrovaného povolení.

Podle navazujícího ustanovení § 9 odst. 1 příslušný správní úřad zašle úřadu nejpozději do 30 dnů po obdržení žádosti své **vyjádření**, které musí obsahovat zejména zhodnocení návrhu závazných podmínek k provozu zařízení, popřípadě návrh dalších závazných podmínek, které navrhuje zahrnout do integrovaného povolení. V § 9 odst. 2 je zdůrazněno, že vyjádření příslušných správních úřadů zasílaná úřadu nejsou správními rozhodnutími. Postavení těchto vyjádření ve vztahu k rozhodnutí o žádosti o vydání integrované povolení je řešeno v § 13 odst. 5 zákona o integrované prevenci. Podle tohoto ustanovení je součástí odůvodnění integrovaného povolení i vypořádání připomínek k žádosti obsažených ve vyjádřeních podaných podle § 8 až 11, tj. i ve vyjádřeních příslušných správních úřadů, a to v plném rozsahu.

Rovněž uvádíme, že v některých integrovaných povoleních je v rámci závazných podmínek provozu zařízení uvedeno, že se tímto integrovaným povolením vydává určité rozhodnutí

podle složkového právního předpisu (rozhodnutí nahrazované u zařízení v režimu zákona o integrované prevenci integrovaným povolením). Takové ustanovení bývá v integrovaných povoleních obsaženo i ve vztahu k nahrazovanému povolení ke stavbě nebo změně stavby zdroje podle § 17 odst. 1 písm. c) dřívějšího zákona o ochraně ovzduší (č. 86/2002 Sb.). Podle § 11 odst. 2 nového zákona o ochraně ovzduší, č. 201/2012 Sb., se ke stavbě a změně stavby stacionárního zdroje již nevydává povolení, ale závazné stanovisko. Konstatujeme, že podle § 149 správního řádu je závazné stanovisko úkon učiněný správním orgánem na základě zákona, který není samostatným rozhodnutím ve správním řízení a jehož obsah je závazný pro výrokovou část rozhodnutí správního orgánu. Správní orgány příslušné k vydání závazného stanoviska jsou dotčenými orgány.

Závazné stanovisko tedy není správním rozhodnutím, nýbrž podkladovým aktem pro vydání rozhodnutí ve správním řízení. **Integrovaným povolením, které je správním rozhodnutím, tedy nemůže být vydáno závazné stanovisko.** Za vhodné řešení lze považovat, aby bylo ve výrokové části integrovaného povolení uvedeno, že tímto integrovaným povolením se **nahrazuje závazné stanovisko** ke stavbě a změně stavby stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu **podle § 11 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb.** V dané souvislosti rovněž upozorňujeme, že novelou zákona o integrované prevenci (zákonem č. 69/2013 Sb.) bylo do § 13 odst. 3, který stanoví náležitosti obsahu výrokové části integrovaného povolení, doplněno ustanovení § 13 odst. 3 písm. e). Podle tohoto ustanovení je náležitostí integrovaného povolení též výčet rozhodnutí, stanovisek, vyjádření a souhlasů vydávaných podle zvláštních právních předpisů (odkaz mj. na zákon o ochraně ovzduší), které se nahrazují integrovaným povolením.

3. Nahrazení vyjádření ke stavebnímu řízení a k řízení o vydání kolaudačního souhlasu

Podle § 40 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, se závazné stanovisko podle § 11 odst. 2 písm. c) a povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d) nevydává podle tohoto zákona, pokud je jeho vydání nahrazeno postupem v řízení o vydání integrovaného povolení podle jiného právního předpisu (odkaz na zákon o integrované prevenci). Závazné stanovisko podle § 11 odst. 2 písm. c) vydává krajský úřad ke stavbě a změně stavby stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu k řízením podle jiného právního předpisu (odkaz na stavební zákon a horní zákon), podle § 11 odst. 2 písm. d) vydává krajský úřad povolení provozu stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu.

Závazné stanovisko podle § 11 odst. 2 písm. c) a povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d) se tedy vydává (a u zařízení v režimu integrované prevence nahrazuje integrovaným povolením) pouze pro stacionární zdroje uvedené v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb. U stacionárních zdrojů, které nejsou v příloze č. 2 uvedeny, je hájení zájmů ochrany ovzduší v řízeních podle stavebního zákona řešeno v § 11 odst. 3. Podle tohoto ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou působností (ORP) vydává závazné stanovisko k územnímu a stavebnímu řízení a k řízení o vydání kolaudačního souhlasu z hlediska ochrany ovzduší u stacionárních zdrojů neuvedených v příloze č. 2 k tomuto zákonu.

Konstatujeme, že je záměrem, že příloha č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb. nezahrnuje všechny zdroje, které spadaly do kategorie střední stacionární zdroj znečišťování ovzduší podle dřívějšího zákona o ochraně ovzduší (č. 86/2002 Sb.). Důvodem je, že u určitých skupin zdrojů byla zvýšená míra regulace z hlediska ochrany ovzduší vzhledem k míře dopadů jejich provozu na ovzduší shledána nadbytečnou. Se zvýšenou mírou regulace zdrojů v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb. potom souvisí, že u těchto zdrojů, pokud jsou zařízeními v režimu integrované prevence, jsou závazné stanovisko podle § 11 odst. 2 písm. c) a povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d) nahrazována integrovaným povolením.

Dále uvádíme, že dané závazné stanovisko ORP nemá být „menším povolením provozu“, spíše pouze podkladem pro vydání příslušných správních aktů podle stavebního zákona. U zdrojů, na které se § 11 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb. vztahuje, se **proto předpokládají pouze „statické“ podmínky provozu týkající se technických parametrů zdroje, nikoli emisní limity či jiné podmínky, které ze své povahy mohou podléhat v průběhu provozu zdroje změnám.** Předpokládá se, že ověření, zda zdroj splňuje příslušné technické parametry pro provoz, bude provedeno ve stavebního řízení a následně v řízení o vydání kolaudačního souhlasu.

4. Místní regulační řády

Podle § 11 odst. 1 písm. h) dřívějšího zákona o ochraně ovzduší (č. 86/2002 Sb.) byly provozovatelé zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů povinni vypracovat pro účely regulace emisí za smogové situace regulační řády pro provoz stacionárních zdrojů a předložit je ke schválení České inspekci životního prostředí (dále jen „inspekce“). Inspekce měla stanovenou kompetenci ke schvalování regulačních řádů v § 46 odst. 1 písm. l) tohoto zákona. Rovněž konstatujeme, že rozhodnutí inspekce o schválení regulačního řádu nebylo uvedeno v § 53 odst. 3 tohoto zákona ve výčtu správních aktů, které se u zařízení v režimu integrované prevence nahrazují integrovaným povolením podle zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů.

Dále uvádíme, že dne 1. září 2012 nabyl účinnosti nový zákon o ochraně ovzduší (č. 201/2012 Sb.). V některých případech byly regulační řády schváleny podle předchozí právní úpravy s platností na dobu určitou, s datem uplynutí až po nabytí účinnosti zákona č. 201/2012 Sb.

V zákoně č. 201/2012 Sb. je problematika regulace pro případy smogových situací u konkrétních zdrojů řešena poněkud odlišně od předchozí právní úpravy. Zatímco podle předchozí právní úpravy byly podmínky provozu pro případ smogové situace stanoveny v regulačních řádech schvalovaných samostatným rozhodnutím, podle nové právní úpravy mají být podmínky provozu pro tyto situace stanoveny společně s ostatními podmínkami provozu v povolení provozu stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu (dále jen „povolení provozu“), které vydává krajský úřad podle § 11 odst. 2 písm. d) tohoto zákona. Tato odlišnost od předchozí právní úpravy je dána tím, že povolení provozu z hlediska obsahu zahrnuje nejen povolení k uvedení zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů do zkušebního i trvalého provozu (dále jen „povolení k provozu“) podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 201/2012 Sb., ale i další rozhodnutí podle tohoto zákona. Z výčtu správních aktů uvedeného v § 40 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb. potom vyplývá, že u zařízení v režimu integrované prevence se povolení provozu nahrazuje integrovaným povolením.

Ke stanovení podmínek pro případy smogové situace v povolení provozu dále uvádíme, že problematika smogové situace je upravena v § 10 zákona č. 201/2012 Sb. Podle § 10 odst. 3 stanovuje krajský úřad pro případy překročení regulační prahové hodnoty podle přílohy č. 6 k tomuto zákonu **zvláštní podmínky provozu podle § 12 odst. 4 písm. g) pro stacionární zdroje, které v dané lokalitě významně přispívají k úrovni znečištění.** Krajský úřad je rovněž podle daného ustanovení povinen informovat ministerstvo bez zbytečného odkladu o aktuálním výčtu těchto zdrojů. V § 12 odst. 4 zákona č. 201/2012 Sb. jsou stanoveny požadavky na obsah závazných podmínek pro provoz stacionárního zdroje, která obsahuje povolení provozu. Podle § 12 odst. 4 písm. g) mezi tyto závazné podmínky provozu patří zvláštní podmínky provozu při překročení regulační prahové hodnoty u stacionárního zdroje podle § 10 odst. 3. Současně v této souvislosti upozorňujeme, že podle

§ 12 odst. 4 písm. c) zákona č. 201/2012 Sb. je náležitostí povolení provozu provozní řád, jedná-li se o stacionární zdroj označený ve sloupci C v příloze č. 2 k tomuto zákonu. Dále jsou stanoveny požadavky na obsah provozního řádu. Z § 12 odst. 4 zákona č. 201/2012 Sb. tedy nevyplývá, že by zvláštní podmínky provozu pro případ smogové situace měly být součástí provozního řádu. Zákon předpokládá, že budou v povolení provozu stanoveny samostatně.

Rozdíl mezi předchozí a novou právní úpravou spočívá rovněž **ve vymezení okruhu zdrojů**, na které se vztahuje povinnost mít stanoveny zvláštní podmínky provozu pro případ smogové situace. Jak vyplývá z výše uvedeného, podle předchozí právní úpravy podléhaly povinnosti mít regulační řád všechny zvláště velké, velké a střední stacionární zdroje znečišťování ovzduší. Dále uvádíme, že klasifikace zdrojů na malé, střední, velké a zvláště velké byla v nové legislativě zrušena a nahrazena stanovením vyjmenovaných zdrojů v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb., na které se oproti ostatním zdrojům vztahuje povinnost mít povolení provozu podle § 11 odst. 1 písm. d), a podle zařazení v rámci přílohy č. 2 případně též další povinnosti (povinnost mít provozní řád, požadavek na rozptylovou studii, požadavek na kompenzační opatření). Podle nové právní úpravy (§ 10 odst. 3) se stanovení zvláštních podmínek provozu pro případy smogové situace vztahuje na stacionární zdroje uvedené v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb., které v dané lokalitě významně přispívají k úrovni znečištění.

Lze tedy předpokládat, že stanovení zvláštních podmínek provozu pro případy smogové situace v povolení provozu na základě § 10 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb. se nebude týkat všech zdrojů, na které se podle předchozí právní úpravy vztahovala povinnost mít regulační řád a které jsou uvedeny v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb. Zejména lze předpokládat, že podmínku významného příspěvku k úrovni znečištění v dané lokalitě nebudou splňovat některé zdroje, které podle předchozí právní úpravy patřily do kategorie středních zdrojů znečišťování. Ze stanoveného omezení na zdroje, které v dané lokalitě významně přispívají k úrovni znečištění, lze rovněž dovést, že **povinnost mít v povolení provozu stanoveny zvláštní podmínky provozu pro případy smogové situace se ve velké většině případů bude týkat zdrojů v režimu zákona o integrované prevenci.**

V návaznosti na výše uvedené je třeba řešit otázku, jak postupovat u zdrojů, které podle nové legislativy mají mít v povolení provozu zvláštní podmínky pro případ smogové situace, a pro které byly rozhodnutím podle § 11 odst. 1 písm. h) zákona č. 86/2002 Sb. schváleny regulační řády s platností na dobu určitou, která uplynula nebo teprve uplyne po nabytí účinnosti zákona č. 201/2012 Sb.

K tomu uvádíme, že přechodu mezi dosavadní a novou legislativou ve vztahu k rozhodnutí o schválení regulačních řádů podle § 11 odst. 1 písm. h) zákona č. 86/2002 Sb. a povolení provozu podle § 11 odst. 1 písm. d) se týkají přechodná ustanovení § 41 odst. 4 a 5 zákona č. 201/2012 Sb. Podle § 41 odst. 4 se povolení vydaná podle § 17 odst. 1 písm. d) a § 17 odst. 2 zákona č. 86/2002 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, a rozhodnutí podle § 5 odst. 10 a § 11 odst. 1 písm. h) zákona č. 86/2002 Sb., ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, jsou-li v souladu s požadavky na obsah povolení provozu podle tohoto zákona, se považují za povolení provozu podle tohoto zákona. Na přechodné ustanovení § 41 odst. 4 navazuje přechodné ustanovení § 41 odst. 5, podle kterého provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, jehož povolení není v souladu s požadavky na obsah povolení provozu podle tohoto zákona, musí požádat o jeho změnu nebo o nové povolení provozu podle tohoto zákona do 2 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Do doby rozhodnutí o této žádosti platí povolení a rozhodnutí vydaná podle dosavadních právních předpisů.

Zákon tedy výslovně neřeší situaci, kdy některé z povolení nebo rozhodnutí vydaných podle dosavadní legislativy, která jsou uvedena v přechodném ustanovení § 41 odst. 4 zákona č. 201/2012 Sb., včetně rozhodnutí o schválení regulačních řádů, pozbude platnosti po nabytí

účinnosti zákona č. 201/2012 Sb. a současně před uplynutím dvouleté lhůty podle přechodného ustanovení § 41 odst. 5 tohoto zákona. Ze znění § 41 odst. 5 ve spojení s § 41 odst. 4 lze naopak dovodit, že toto přechodné ustanovení se vztahuje pouze na případy, kdy příslušná povolení a rozhodnutí vydaná podle předchozí právní úpravy stále existují, ale nesplňují všechny obsahové požadavky stanovené novou legislativou. Na případy, kdy před uplynutím dané dvouleté lhůty uplyne stanovená doba platnosti některého z povolení a rozhodnutí uvedených v § 41 odst. 4, **se tedy § 41 odst. 5 nevztahuje.** Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že u zdrojů, u kterých po nabytí účinnosti zákona č. 201/2012 již uplynula nebo uplyne doba platnosti schválených regulačních řádů, a kterým mají být podle § 10 odst. 3 zákona č. 201/2012 Sb. v povolení provozu stanoveny zvláštní podmínky provozu pro případ smogové situace, **je třeba neprodleně stanovit podmínky provozu pro případ smogové situace podle nové legislativy.**

Pokud se jedná o **zdroje v režimu zákona o integrované prevenci**, jako nejvhodnější postup pro stanovení těchto podmínek se jeví, aby **byl nejprve proveden přezkum podmínek integrovaného povolení** podle § 18 zákona o integrované prevenci. Pokud úřad na základě přezkumu dospěje k závěru, že zahrnutí regulačního řádu do integrovaného povolení představuje podstatnou změnu v provozu zařízení, v souladu s § 19a odst. 1 zákona o integrované prevenci vyzve provozovatele zařízení k podání žádosti o změnu integrovaného povolení. Lze předpokládat, že o změnu, která se je svým charakterem změnou podstatnou, se bude jednat nejspíše v případech, kdy podmínky provozu pro případ smogové situace budou oproti podmínkám uvedeným v regulačním řádu významnějším způsobem měněny. **Pokud úřad na základě přezkumu shledá, že zahrnutí regulačního řádu do integrovaného povolení nepředstavuje podstatnou změnu v provozu zařízení, provede změnu integrovaného povolení podle § 19a odst. 3 zákona o integrované prevenci v řízení z moci úřední.**

Rovněž není vyloučeno, že jako zdroj s významným příspěvkem k úrovni znečištění v dané lokalitě bude vyhodnocen zdroj, na který se režim zákona o integrované prevenci nevztahuje. Jako řešení těchto případů přichází v úvahu zahrnutí regulačních řádů do povolení k provozu zdroje, vydaného podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb., a to na základě ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb., podle kterého krajský úřad, který vydal povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d), jím vydané povolení změní, dojde-li ke změně okolností, které byly rozhodné mj. pro stanovení závazných podmínek pro provoz stacionárního zdroje podle § 12 odst. 4. Z hlediska možnosti aplikace ustanovení § 13 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb. o změně povolení provozu je podstatné, že toto ustanovení kontinuálně navazuje na § 53 odst. 2 zákona č. 86/2002 Sb., který stanovil možnosti změny nebo zrušení povolení nebo rozhodnutí podle tohoto zákona, a to mj. z důvodu změny podmínek rozhodných pro vydání povolení nebo rozhodnutí [písm. b)].

5. Žádost o změnu nebo o nové povolení provozu podle zákona o ochraně ovzduší do 2 let ode dne nabytí účinnosti

5.1. Přezkum integrovaných povolení, jejichž integrované povolení není v souladu s legislativou v oblasti ochrany ovzduší

Podle přechodného ustanovení § 41 odst. 5 zákona č. 201/2012, o ochraně ovzduší, musí provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, **jehož povolení není v souladu s požadavky na obsah povolení provozu podle tohoto zákona,** požádat o jeho změnu nebo o nové povolení provozu podle tohoto zákona do 2 let ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona. Do doby rozhodnutí o této žádosti platí povolení a rozhodnutí vydaná podle dosavadních právních předpisů. Konstatujeme, že požadavky na obsah povolení provozu jsou stanoveny v § 12 odst. 4 zákona č. 201/2012 Sb. Mezi tyto požadavky patří např. specifické emisní limity, způsob, podmínky a četnost zjišťování úrovně

znečišťování či provozní řád, jedná-li se o stacionární zdroj označený ve sloupci C v příloze č. 2 k tomuto zákonu.

Co se týče promítnutí nových požadavků složkové legislativy do vydaných integrovaných povolení, konstatujeme, že podle § 18 odst. 2 písm. d) zákona č. 76/2002 Sb., o integrované prevenci a omezení znečištění, o integrovaném registru znečišťování a o změně některých zákonů (zákon o integrované prevenci), ve znění pozdějších předpisů, úřad vždy přezkoumá závazné podmínky integrovaného povolení, vyžaduje-li to změna emisních limitů nebo standardů kvality životního prostředí provedená na základě jiných právních předpisů. Tento důvod přezkumu navazuje na ustanovení zákona o integrované prevenci, která se týkají obsahu integrovaného povolení a způsobu stanovení závazných podmínek integrovaného povolení. V tomto ohledu jsou relevantní zejména ustanovení § 14 odst. 3, podle kterého závazné podmínky provozu (vč. emisních limitů) stanovené úřadem v integrovaném povolení na základě nejlepších dostupných technik nesmí být mírnější než podmínky provozu, které by jinak byly stanoveny podle zvláštních právních předpisů, a ustanovení § 13 odst. 6, podle kterého musí závazné podmínky provozu uložené úřadem v integrovaném povolení vždy zahrnovat podmínky, postupy a opatření, které by jinak byly stanoveny na základě zvláštních právních předpisů, podle kterých by byly vydány správní akty nahrazované integrovaným povolením.

Zákon o integrované prevenci tedy neobsahuje žádné ustanovení, které by vylučovalo aplikaci přechodných ustanovení podle zvláštních (složkových) právních předpisů. Ostatně by ani nemělo opodstatnění, aby se nové povinnosti podle složkových právních předpisů začaly vztahovat na provozovatele zařízení v režimu integrované prevence dříve než na ostatní dotčené provozovatele. Proto lze konstatovat, že dvouletá lhůta podle přechodného ustanovení § 41 odst. 5 zákona č. 201/2012 Sb. se vztahuje i na případy, kdy bylo povolení nebo rozhodnutí podle dřívějšího zákona o ochraně ovzduší (podle zákona č. 201/2012 Sb. zahrnuté do povolení provozu) nahrazeno integrovaným povolením.

Současně je však ve vztahu k aplikaci přechodného ustanovení § 41 odst. 5 zákona č. 201/2012 Sb. nutno zdůraznit, že dané přechodné ustanovení nemá vliv z hlediska aplikace obecného principu, že povinnosti stanovené zákonem a jeho prováděcími právními předpisy, které nevyžadují specifikaci v rozhodnutí vydaném na základě zákona, vyplývají dotčeným subjektům přímo ze zákona resp. prováděcího právního předpisu. To znamená, že **povinnosti stanovené zákonem č. 201/2012 Sb. a jeho prováděcími právními předpisy, které nevyžadují specifikaci v povolení provozu, vyplývají dotčeným provozovatelům přímo z tohoto zákona resp. prováděcího právního předpisu. Na tyto povinnosti se tedy přechodné ustanovení § 41 odst. 5 zákona č. 201/2012 Sb. nevztahuje.** Například co se týče specifických emisních limitů, bude jejich konkrétní hodnoty stanovovat prováděcí právní předpis k zákonu č. 201/2012 Sb. - vyhláška o přípustné úrovni znečišťování a jejím zjišťování a o provedení některých dalších ustanovení zákona o ochraně ovzduší (dále jen „emisní vyhláška“). Takto stanovené specifické emisní limity budou pro dotčené provozovatele přímo závazné. U některých z těchto emisních limitů bude v dané vyhlášce stanoveno přechodné období. Specifické emisní limity jsou současně uvedeny v § 12 odst. 4 zákona č. 201/2012 Sb. jako jedna z náležitostí povolení provozu vzhledem k tomu, že zákon č. 201/2012 Sb. umožňuje stanovit v povolení provozu přísnější specifický emisní limit, než stanoví prováděcí právní předpis (§ 4 odst. 3) nebo další specifické emisní limity oproti prováděcímu právnímu předpisu [§ 4 odst. 2 písm. b)].

Z výše uvedeného vyplývá, že krajské úřady jsou povinny neprodleně po nabytí účinnosti emisní vyhlášky, případně v dostatečném předstihu před uplynutím přechodných období stanovených v této vyhlášce, provést přezkum všech integrovaných povolení, u kterých lze mít pochybnost o tom, zda v nich stanovené emisní limity jsou v souladu se specifickými emisními limity podle této vyhlášky.

Integrované povolení je třeba vždy uvést do souladu s novou složkovou legislativou tak, aby žádná ze závazných podmínek integrovaného povolení nebyla v rozporu požadavky přímo vyplývajícími ze složkových předpisů v tom smyslu, že by podmínky integrovaného povolení byly mírnější. K tomu odkazujeme na ustanovení § 46 odst. 3 zákona o integrované prevenci, podle kterého povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštních právních předpisů a správních aktů, které integrované povolení nezahrnuje, zůstávají integrovaným povolením nedotčeny. Pokud by tedy soulad integrovaného povolení s novými, přísnějšími požadavky přímo stanovenými složkovou legislativou nebyl zajištěn, bylo by to v rozporu se zásadou právní jistoty. Podotýkáme, že v novele zákona o integrované prevenci (zákonem č. 69/2013 Sb.) je výslovně stanoveno, že úřad kromě případů, kdy to vyžaduje změna emisních limitů nebo standardů kvality životního prostředí provedená na základě jiných právních předpisů, vždy přezkoumá závazné podmínky integrovaného povolení též v případě, že to vyžaduje jiná změna zvláštních právních předpisů, která může mít vliv na závazné podmínky provozu stanovené v integrovaném povolení [§ 18 odst. 2 písm. c)]. Dále se podle zákona o integrované prevenci v § 14 odst. 3 výslovně stanoví, že závazné podmínky provozu (tedy nejen emisní limity) stanovené na základě nejlepších dostupných technik nesmí být mírnější než podmínky provozu, které by jinak byly stanoveny podle zvláštních právních předpisů.

Na základě výše uvedeného lze konstatovat, že **krajské úřady jsou povinny v návaznosti na nabytí účinnosti zákona č. 201/2012 Sb. a jeho prováděcích právních předpisů neprodleně, případně v dostatečném předstihu před uplynutím přechodných období stanovených v těchto předpisech, provést přezkum dotčených integrovaných povolení za účelem zajištění jejich souladu s požadavky stanovenými přímo zákonem č. 201/2012 Sb. resp. prováděcím právním předpisem.** Jedná se zejména o soulad s požadavky nové legislativy v oblasti ochrany ovzduší ohledně specifických emisních limitů.

5.2. Možná Interpretace § 18 odst. 2 a § 14 odst. 3 zákona o integrované prevenci tak, že faktická změna požadavků zvláštních právních předpisů nastává po uplynutí lhůty 2 let, uvedených v § 41 odst. 5 zákona o ochraně ovzduší.

Odkazujeme na stanovisko v kapitole 5.1.

Přechodné ustanovení § 41 odst. 5 zákona č. 201/2012 Sb. se vztahuje i na provozovatele zařízení v režimu integrované prevence. Dané přechodné ustanovení se však netýká povinností, které vyplývají provozovatelům přímo ze zákona č. 201/2012 Sb. resp. prováděcího právního předpisu, například specifických emisních limitů stanovených emisní vyhláškou.

5.3. Povinnost provozovatelů zařízení v režimu integrované prevence povinnost podat žádost o případnou změnu integrovaného povolení a to se lhůtou 2 let (v oblasti ovzduší).

Ze stanoviska v kapitole 5.1 vyplývá, že přechodné ustanovení § 41 odst. 5 zákona č. 201/2012 Sb. se vztahuje i na provozovatele zařízení v režimu integrované prevence. Je pravdou, že dotčeným provozovatelům vyplývá povinnost požádat o nové povolení provozu nebo o změnu dosavadního povolení přímo ze zákona č. 201/2012 Sb. Nicméně je třeba vzít v úvahu, že zákon č. 201/2012 Sb. na rozdíl od zákona o integrované prevenci neobsahuje mechanismus přezkumu a případné následné změny vydaného rozhodnutí. K tomu dále uvádíme, že z § 18 odst. 2 písm. d) zákona o integrované prevenci (resp. § 18 odst. 2 písm. c) tohoto zákona ve znění aktuální novely), které se týká přezkumu na základě změn složkové legislativy, ve spojení s ustanovením § 19a tohoto zákona, které upravuje změny

integrovaných povolení, vyplývá, že za zajištění aktualizace integrovaných povolení v návaznosti na změny složkové legislativy nese odpovědnost úřad. Provozovatel zařízení je povinen podat žádost o změnu integrovaného povolení, pouze je-li k tomu úřadem vyzván (§ 19 písm. c), § 19a odst. 1).

Pro posouzení, zda postupovat podle zákona č. 201/2012 Sb. nebo podle zákona o integrované prevenci, je rozhodné, že z § 46 odst. 4 zákona o integrované prevenci vyplývá subsidiarita zvláštních (složkových) právních předpisů ve vztahu k tomuto zákonu. Podle daného ustanovení se postupuje podle zvláštních právních předpisů, pokud tento zákon nebo předpisy vydané k jeho provedení nestanoví jinak.

Lze tedy dovodit, že úřad je ve lhůtě 2 let od nabytí účinnosti zákona č. 201/2012 Sb., tj. do 01.09.2014, povinen provést přezkum dotčených integrovaných povolení a v návaznosti na výsledky přezkumu případně vyzvat provozovatele k podání žádosti o změnu integrovaného povolení podle § 19 odst. 1 písm. b) (jedná-li se o podstatnou změnu v provozu zařízení) nebo zahájit řízení o změně integrovaného z moci úřední (§ 19a odst. 2). Zákon o integrované prevenci současně umožňuje, aby provozovatel zařízení ve stanovené dvouleté lhůtě sám, tj. bez předchozí výzvy úřadu na základě přezkumu, podal žádost o změnu integrované povolení.

Rovněž je třeba upozornit na souvislost s povinností předložit tzv. základní zprávu podle § 4a zákona o integrované prevenci v rámci prvního řízení o změně integrovaného povolení podle § 19a zákona o integrované prevenci, které bude zahájeno po 7. lednu 2014 (bod 4. přechodných ustanovení k novele zákona o integrované prevenci č. 69/2013 Sb.). Podle aktuálního metodického pokynu (Metodický dokument k problematice základní zprávy, Věstník MŽP (ročník 13 - září, říjen - částka 9,10) lze z příslušných ustanovení zákona o integrované prevenci dovodit, že povinnost předložit základní zprávu se nevztahuje na změnová řízení zahájená na základě přezkumu z moci úřední v případě tzv. nepodstatné změny (tj. pokud nebyla provozovatelem ohlášena plánovaná změna v provozu zařízení) podle § 19a odst. 3 tohoto zákona.

6. Povinnosti provozovatelů, kteří neměli povolení podle bývalého zákona o ochraně ovzduší.

Podle § 41 odst. 6 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší, provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu, který byl uveden do provozu před nabytím účinnosti tohoto zákona a **který nemá vydané povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb.**, ve znění účinném do dne nabytí účinnosti tohoto zákona, musí požádat o povolení provozu podle tohoto zákona do 1 roku ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

Dané přechodné ustanovení řeší případy, kdy pro stacionární zdroj znečišťování ovzduší nebylo vydáno povolení k uvedení zvláště velkých, velkých a středních stacionárních zdrojů do zkušebního i trvalého provozu podle § 17 odst. 1 písm. d) dřívějšího zákona o ochraně ovzduší (č. 86/2002 Sb.). Toto přechodné ustanovení se tedy vztahuje na všechny zdroje, které jsou uvedeny v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb., ale povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb. pro ně z jakéhokoli důvodu nebylo vydáno. Nejčastěji se toto přechodné ustanovení bude týkat zdrojů, které byly uvedeny do provozu před nabytím účinnosti zákona č. 86/2002 Sb., tj. před 1. červnem 2002, či zdrojů, které jsou uvedeny v příloze č. 2 a nepatřily mezi střední, velké nebo zvláště velké zdroje podle zákona č. 86/2002 Sb.

Pro účely stanovení, zda se přechodné ustanovení § 41 odst. 6 zákona č. 201/2012 Sb. vztahuje i na zdroje v režimu zákona o integrované prevenci, které byly uvedeny do provozu před nabytím účinnosti zákona č. 86/2002 Sb., a u nichž tak nebylo integrovaným povolením

nahrazeno povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb., je třeba vzít v úvahu odlišnosti tohoto povolení od souhlasu orgánu ochrany ovzduší k uvedení velkých a středních zdrojů znečišťování do provozu podle § 11 odst. 1 písm. a) předchozího zákona o ochraně ovzduší (č. 309/1991 Sb.). K tomu dále uvádíme, že podle § 17 odst. 3 zákona č. 86/2002 Sb. jsou podmínky ochrany ovzduší stanovené podle odstavce 1 závazné pro správní úřady, které vydávají rozhodnutí podle zvláštních právních předpisů (odkaz na stavební zákon). Z toho vyplývá, že bez povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) nelze vydat kolaudační souhlas (dříve kolaudační rozhodnutí) podle stavebního zákona a podmínky ochrany ovzduší stanovené v tomto povolení jsou pro stavební úřad při vydávání kolaudačního souhlasu závazné, tj. v kolaudačním souhlase nelze stanovit podmínky odlišné. Obsah povolení podle § 17 odst. 1 písm. d), i ostatních a povolení a závazného stanoviska podle § 17, byl stanoven v § 17 odst. 7, s tím, že povolení obsahuje mj. závazné podmínky provozování stacionárního zdroje z hlediska ochrany ovzduší. Požadavky na obsah těchto podmínek byly dále specifikovány v § 17 odst. 8.

Oproti tomu souhlas k uvedení do provozu podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/1991 Sb. nebyl v tomto zákoně koncipován jak nezbytný a závazný podklad pro vydání kolaudačního rozhodnutí podle stavebního zákona (tehdy platného stavebního zákona č. 50/1976 Sb.). V zákoně č. 309/1991 Sb. bylo též v § 11 odst. 1 pouze uvedeno, že souhlas obsahuje podmínky ochrany ovzduší, aniž by tyto podmínky byly blíže specifikovány. V § 22 tohoto zákona bylo stanoveno, že pokud není věc, která je předmětem souhlasu orgánu ochrany ovzduší podle tohoto zákona, součástí správního řízení vedeného jiným správním orgánem, vztahují se na vydání souhlasu předpisy o správním řízení, s výjimkou souhlasu udělovaného podle § 11 odst. 1 písm. b), d) a e). Zákon tedy předpokládal, že v některých případech budou zájmy ochrany ovzduší chráněny jen v rámci jiných řízení podle zvláštních zákonů, např. stavebního zákona. Ve vztahu ke kolaudačnímu rozhodnutí podle stavebního zákona se tedy na vydání souhlasu s uvedením do provozu podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/1991 Sb. vztahoval § 126 stavebního zákona (vydání rozhodnutí v dohodě nebo se souhlasem dotčeného orgánu státní správy), a dále § 136 (řešení rozporů) i § 80 odst. 2 stavebního zákona (k tomu viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 As 43/2005-84 ze dne 28. srpna 2008). V § 80 odst. 2 stavebního zákona bylo stanoveno, že dotčené orgány státní správy mohou svá stanoviska uplatnit nejpozději při ústním jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto.

Rovněž uvádíme, že přechodná ustanovení zákona č. 86/2002 Sb. řešila podmínky dalšího provozu určitých skupin zdrojů znečišťování ovzduší, které byly uvedeny do provozu za předchozí právní úpravy, ale souhlasy orgánů ochrany ovzduší vydané podle předchozí právní úpravy (§ 11 zákona č. 309/1991 Sb.) a jejich další platnost žádné z těchto přechodných ustanovení výslovně neřeší, a lze tedy dovodit, že po nabytí účinnosti zákona č. 86/2002 Sb. neměli provozovatelé zdrojů, které byly uvedeny do provozu před nabytím účinnosti nové legislativy, povinnost žádat o povolení podle § 17 odst. 1 písm. d). V přechodném ustanovení § 54 odst. 13 zákona č. 86/2002 Sb. bylo stanoveno, že stacionární zdroje provozované do účinnosti tohoto zákona se považují za zařazené do kategorií zdrojů ve smyslu § 4 odst. 10, pokud tento zákon nemění jejich zařazení. Na provozovatele těchto zdrojů, které byly zařazené jako střední, velké nebo zvláště velké zdroje podle nové legislativy, se tedy vztahovaly povinnosti provozovatelů těchto kategorií zdrojů stanovené zákonem č. 86/2002 Sb. a jeho prováděcími právními předpisy (případně s posunutou účinností na základě přechodných ustanovení).

Z výše uvedeného vyplývá, že pro zdroje uvedené v příloze č. 2 k zákonu č. 201/2012 Sb., které byly uvedeny do provozu před nabytím účinnosti zákona č. 86/2002 Sb., v některých případech souhlas s uvedením do provozu podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/1991 Sb. nemusel být vůbec vydán, případně nemusel obsahovat podmínky v rozsahu požadavků na obsah povolení k provozu podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb. Potom je žádoucí, aby pro tyto zdroje bylo povolení provozu podle zákona č. 201/2012 Sb.

vydáno neprodleně, s kratší lhůtou pro podání žádosti o toto povolení než u zařízení v režimu přechodného ustanovení § 41 odst. 5, kde tato lhůta činí 2 roky.

Dále uvádíme, že u zařízení v režimu integrované prevence bylo u povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb. i u souhlasu s uvedením do provozu podle § 11 odst. 1 písm. a) zákona č. 309/1991 Sb. uvedeno, že se nevydají podle tohoto zákona, pokud je jejich vydání nahrazeno postupem v řízení o vydání integrovaného povolení podle zákona o integrované prevenci. Požadavky na obsah závazných podmínek provozu stanovených v integrovaném povolení jsou stanoveny v § 13 odst. 4 zákona o integrované prevenci. Jedná se mj. o emisní limity [písm. a)]. Ty podle § 14 odst. 3 tohoto zákona nesmí být mírnější než podmínky provozu (emisní limity), které by jinak byly stanoveny podle zvláštních právních předpisů. Dále má integrované povolení zahrnovat mj. podmínky zajišťující ochranu ovzduší, opatření pro předcházení haváriím a omezování jejich případných následků, postupy nebo opatření pro provoz týkajících se situací odlišných od podmínek běžného provozu (například uvedení zařízení do provozu, poruchy zařízení, krátkodobá přerušení a definitivní ukončení provozu zařízení), a podmínky monitoringu (způsob monitorování emisí a přenosů, případně technických opatření technická opatření k monitorování emisí, včetně specifikace metodiky měření, jeho frekvence, vedení záznamů o monitorování). Při stanovení závazných podmínek provozu v integrovaném povolení platí požadavek ustanovení § 13 odst. 6 zákona o integrované prevenci, podle kterého závazné podmínky provozu uložené úřadem podle odstavce 4 **musí vždy zahrnovat podmínky, postupy a opatření, které by jinak byly stanoveny na základě zvláštních právních předpisů**, podle kterých by byla vydána rozhodnutí, stanoviska, vyjádření a souhlasy, které se nahrazují integrovaným povolením.

Současně je třeba zdůraznit, že vzhledem k tomu, že zákon o integrované prevenci nabyl účinnosti dne 1. ledna 2003, nemohla být žádná žádost o vydání integrovaného povolení podána před nabytím účinnosti zákona č. 86/2002 Sb. **Závazné podmínky provozu stanovené v integrovaném povolení tedy musely být vždy z hlediska podmínek provozu v souladu s požadavky zákona č. 86/2002 Sb. a jeho prováděcích právních předpisů (při zohlednění přechodných ustanovení tohoto zákona)**, a to i v případech, kdy se jednalo o zařízení uvedené do provozu před nabytím účinnosti zákona č. 86/2002 Sb., a integrovaným povolením tak nebylo nahrazováno povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) tohoto zákona. V této souvislosti též připomínáme, že případy relevantních změn složkové legislativy po vydání integrovaného povolení řeší zákon o integrované prevenci cestou institutu přezkumu závazných podmínek integrovaného povolení, na který může navazovat jeho změna. Podle § 18 odst. 1 písm. d) zákona o integrované prevenci úřad vždy přezkoumá závazné podmínky integrovaného povolení, vyžaduje-li to změna emisních limitů nebo standardů kvality životního prostředí provedená na základě jiných právních předpisů.

Z výše uvedeného je zřejmé, že v případě zařízení v režimu integrované prevence ze zákona nevyplývá, že by se obsah závazných podmínek integrovaného povolení, které se týkají ochrany ovzduší, mohl lišit podle toho, zda integrovaným povolením bylo nahrazeno povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb., nebo zda se jedná o zařízení uvedená do provozu před nabytím účinnosti zákona č. 86/2002 Sb. Není tedy důvod k tomu, aby zařízení v režimu integrované prevence, která byla uvedena do provozu před nabytím účinnosti zákona č. 86/2002 Sb., byla z hlediska uvedení do souladu s požadavky na obsah povolení provozu podle zákona č. 201/2012 Sb. zařazena do jiného režimu než zařízení uvedená do provozu po nabytí účinnosti tohoto zákona, u kterých byl integrovaným povolením nahrazen souhlas podle § 17 odst. 1 písm. d) zákona č. 86/2002 Sb. Lze tedy dovodit, že **u zařízení v režimu integrované prevence není uvedení do provozu před nabytím účinnosti zákona č. 86/2002 Sb. a s tím spojená skutečnost, že integrovaným povolením nebylo nahrazeno povolení podle § 17 odst. 1 písm. d) tohoto zákona, důvodem pro jejich zařazení do režimu přechodného ustanovení § 41 odst. 6.**